Послухайте цю ніжну пісню,
Що тихо, вам на втіху, плаче
І любо так дзюркоче, наче
Струмок прозорий по узліссю.

Вона така ж проста й невинна,
Яку раніш ви знали (й звали?),
Коли їй виду не вкривали
Жалоба й гордість удовина.

Її покрúвало тріпоче
Під вітром ночі грозової,
Та крізь похмурі ті завої,
Мов зірка, істина мигоче.

Вона співа, сама ласкавість,
Що треба жити добротою,
Що за могильною плитою
Щезають заздрість і ненависть.

А ще співа про мир і спокій,
Про славу щиру, нелукаву,
Найбільшу в світі людську славу
Жить просто, не питавши поки.

Вона байдужим не залишить
Того, хто серцем світ сприймає,-
Душі милішого немає,
Як іншу душу в горі втішить.

Їй біль нестерпний серце тисне,
Вона ж без гніву зносить муку.
Збагніть ясну її науку,
Послухайте цю мудру пісню!